

havde forbedret lønforholdene for taxachaufførerne, sådan at man kunne tiltrække nogle flere.

For der er jo arbejdsløse nok. Man kan vel ikke påstå, at der er flaskehalsproblemer. Der er jo trods alt stadig væk en rimelig portion, selv om det er lykkedes at fjerne et par tusinde stykker fra statistikken. Det er jo ikke sådan, at hr. Peter Duetoft er bange for at få flaskehalse på taxaområdet, og at det er derfor, han synes, at vi ikke skal give de studerende mulighed for at få en bedre økonomi.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har ikke talt om flaskehalse på taxaområdet. Jeg vil sige, at det er da underligt at påstå, at hvis nogle studerende forsvandt fra taxajobbet, samtidig med at der i dag er ledige taxajob, så skulle det bringe flere ikke-studerende i arbejde. Det var det argument, som jeg tillod mig at gå herop med.

Og så vil jeg sige, at selvfølgelig havde jeg da erhvervsarbejde i sin tid, fordi jeg skulle forbedre min økonomi, men min pointe var, at det er godt, at studerende ikke er i en kuvøse, hvor de går i et uddannelsesmiljø først i 12 år og derefter i 6 eller 7 år mere og ikke aner, hvad der foregår uden for deres branche. Det har aldrig nogen sinde været til skade for nogen, at man fandt ud af, at der også var et samfund uden for universitetet eller uden for den højere læreanstalt, eller hvad det måtte være. Det er det, jeg tillader mig at sige: Lad være med at fremstille erhvervsarbejde, som om det er noget ondt. Det er også til gavn for de studerende, at de opdager, at et samfund altså er andet end det, de render rundt i i det lukkede miljø.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Men realiteten i det er jo, at de studerende via deres villighed til at tage alle mulige småjob på nogle områder fungerer som løntrykkere. De fungerer sådan, at de rent faktisk er med til at udhule forholdene for de folk, som er tvunget til at bruge hele tiden på at kunne overleve på erhvervsarbejde. Det er også en side af det, som jeg mener at hr. Peter Duetoft bør have med. Når hr. Peter Duetoft kører taxa, så er han jo villig til at køre på alle mulige tidspunkter for at tjene til sin økonomi. Han er ikke så bundet af familie og børn, som andre er. Det vil sige, at hr. Peter Duetoft er med til at presse de ansatte inden for det område. Hvis det var sådan, at hr.

Peter Duetoft ikke eksisterede som en fleksibel arbejdskraft på taxaområdet, så ville det jo føre til, at de var nødt til at forbedre forholdene for de ansatte. Sådan er det også.

Og så omkring hvorvidt de studerende skal ud i det pulveriserende liv: Jamen naturligvis skal de det. Vi har ikke sagt, at de ikke må have erhvervsarbejde. Vi vil begrænse mængden af erhvervsarbejde i studietiden, bl.a. fordi det er studietidsforlængende. Det er én ting.

En anden ting er, at hovedparten af de studerende i dag jo ikke kommer direkte fra gymnasiet eller fra folkeskolen. Hovedparten af dem har jo været ude i erhvervslivet på forskellig måde, inden de kommer ind. Det er et meget mere nuanceret billede. En stor del af dem har også skiftet mellem forskellige uddannelser, hvor de har været ude af én uddannelse og været i erhvervsarbejde og så tilbage igen i uddannelsen. Det er et mere nuanceret billede, og derfor mener jeg, at det er endnu en myte, som hr. Peter Duetoft nu også forsøger at bringe til torvs. Det er jo en myte, at de studerende er sådan nogle, der går lige fra gymnasiet og så lever de i et elfenbenstårn, til de er færdige som akademikere, og derefter lever de som rige og afsondret fra folket. Det er jo altså hundrede mile fra, hvad der gælder for 90-95 pct. af de 230.000 studerende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 46: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Racediskrimination m.v.).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 9/11 94).